

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Solanisus Praga s.r.o.**
sídlem Husinecká 903/10, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátkou Mgr. Magdalénou Poncza
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2020, č. j. 38536/20/5300-21444-709739, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 7. 2019, č. j. 2850359/19/3212-

Shodu s prvopisem potvrzuje

50523-800167, dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty (dále také „DPH“) za zdaňovací období březen 2016.

2. Žalobce namítl, že daň mu byla stanovena po uplynutí zákonné lhůty ve smyslu § 148 zákona č. 280/2009 Sb., v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“). Žalobce nesouhlasil s tím, že by daňová kontrola byla zahájena 10. 8. 2016, když byly činěny úkony (zmiňované pak ve zprávě o daňové kontrole) ještě před samotným zdaňovacím obdobím březen 2016. Podle žalobce tedy správce daně buď činil tyto úkony v rámci daňové kontroly (která byla tudíž zahájena dříve než 10. 8. 2016), nebo měly být tyto úkony zopakovány v rámci daňové kontroly.
3. K věci samé – daňovému podvodu – žalobce namítl, že nebyla dostatečně identifikována chybějící daň. Správce daně se opíral pouze o odpověď na mezinárodní dožádání od polského správce daně z roku 2017 ohledně konečného odběratele, jímž byl K. A., a poté nijak neověřoval, zda nebyla daň uhrazena, takže žalovaný při rozhodování v roce 2020 vycházel z neaktuálních informací.
4. Žalobce dále tvrdil, že ve vyjádření z 15. 9. 2020 uvedl důvody, proč navrhuje výslech pana T., tento však nebyl vyslechnut s odůvodněním, že žalobce neuvedl, jaké skutečnosti mají být výpovědí tohoto svědka prokázány.
5. Žalobce nepopírá, že je personálně spojen se společností ILUMINAKS, ovšem správce daně z toho chybně dovodil žalobcovu zapojení do podvodného řetězce - neodůvodnil, na základě čeho mohl žalobce vědět, že některý z účastníků odběratelského řetězce nezaplatí daň. Žalobce se nikdy neúčastnil žádných podvodů na DPH, učinil veškerá opatření, která od něj lze očekávat.
6. Pokud žalovaný odkazoval na judikaturu SDEU, konkrétně na rozsudek Facet-Facet Trading, nemůže to být žalobci přičítáno k tíži, když rozsudek je z roku 2010, avšak správci daně změnilo správní praxi až o 5 let později, žalobce postupoval v souladu se zákonem č. 235/2004 Sb., v rozhodném znění (dále jen „ZDPH“).
7. Správce daně není oprávněn hodnotit ekonomický smysl obchodních transakcí, míru podnikatelského rizika. Žalobce je úspěšným podnikatelem, který realizuje ve velké míře nákup a prodej, je schopen investovat volné finanční prostředky obratem do dalšího nákupu. Pokud by žalobce postupoval tak, že by zboží koupil v Polsku a tam jej také prodal, mohl by si sice uplatnit nárok na odpočet DPH u polského správce daně, avšak polská finanční správa prostřednictvím legálních nástrojů zadržuje odpočet nezřídkem i více než 6 měsíců, což by při žalobcových transakcích značného rozsahu znamenalo vázání prostředků v řádech desítek až stovek milionů korun. V tomto světle dostává doprava zboží do ČR a jeho následný prodej do Polska zcela jiné rozměry.
8. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že daňová kontrola byla zahájena 10. 8. 2016, kdy byl vymezen předmět a rozsah kontroly. K dalším námitkám zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Pokud jde o zahájení daňové kontroly, z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 10. 8. 2016 byla s žalobcem zahájena daňová kontrola DPH za zdaňovací období březen 2016, přičemž v protokole je uveden rozsah kontroly (všechny rozhodné skutečnosti) a výčet písemností a dokumentů, převzatých od žalobce. Podle § 87 odst. 1 věty první daňového řádu, daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. V daném případě byl předmět a rozsah daňové kontroly DPH za březen 2016 vymezen dne 10. 8. 2016, přičemž tohoto dne byly zároveň převzaty doklady od žalobce k tomuto zdaňovacímu období, daňová kontrola za březen 2016 byla tedy zahájena tak, jak uvádí správní orgány. Pokud jde o důkazní prostředky, získané před tímto datem, soud odkazuje na § 93 odst. 1 daňového řádu, který výslovně uvádí, že jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Lhůta podle § 148 daňového řádu byla v dané věci prodloužena jednak doručením dodatečného platebního výměru žalobci, a dále opakovanými žádostmi o mezinárodní spolupráci v letech 2016 – 2020. Žalobní námitka, týkající se prekluze práva stanovit daň, je nedůvodná.
11. K věci samé zjistil soud ze správních spisů, že žalobce v březnu 2016 nakupoval od několika dodavatelů v Polsku řepkový olej, přičemž 221 autocisteren bylo převezeno do ČR, v Orlové-Lazech byl olej stáčen a přečerpáván a poté přepraven opět do Polska. Dalších 14 autocisteren bylo dopraveno z Polska na Slovensko, v Čadci byl olej přečerpán a poté přepraven opět do Polska. Na výstupu šlo o třístranný obchod, žalobce byl prodávajícím, prostřední osobou byla společnost ILUMINAKS, kupujícím byl K. A. Z odpovědi na mezinárodní dožádání z roku 2017 vyplývá, že K. A. podal poslední přiznání k DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2015, je nekontaktní, se správcem daně nespolupracuje. V rámci odvolacího řízení v žalobcově věci (tedy v roce 2020) byla do Polska zaslána žádost o výslech K. A., ten byl však stále nekontaktní, nepodal přiznání za březen 2016, nevykázal obchody, neuhradil DPH. Soud má za to, že chybějící daň byla v tomto případě zcela správně a naprosto dostatečně identifikována u K. A. Žalobcova námitka k chybějící dani je nedůvodná, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména body 58 – 59, 82.
12. K návrhu na výslech pana T. soud zjistil ze správních spisů následující. Žalobce uvedl v podání ze dne 15. 9. 2020, že pan T. prováděl podle výpovědi pana F. ověřování dodavatelů a odběratelů žalobce v předmětném zdaňovacím období. Soud přitom zjistil z výpovědi Ing. P. F. z 18. 6. 2020, že tento svědek konkrétně popsal způsob ověřování důvěryhodnosti žalobcových dodavatelů a odběratelů. Žalobce tedy podle názoru soudu nesdělil správci daně žádné skutečnosti, proč by měl být k témuž vyslechnut ještě další svědek. Žalobní námitka není důvodná.

13. Pokud jde o žalobcovu zapojení do podvodného řetězce a jeho vědomost o podvodu, správce daně a poté i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí se věnovali rozsáhle, podrobně a podloženě jednotlivým skutečnostem, na nichž vystavěli závěry o podvodném řetězci a účasti žalobce v něm. Není to zdaleka jen personální propojení žalobce a jeho přímého odběratele, i když tato okolnost (právě s ohledem na podstatu třístranných obchodních transakcí) se jeví jako velmi podstatná. Žalobce i v žalobě namítal k tomuto velmi kuse a obecně, proto soud nepovažuje za nutné opakovat vše, co již zjistily a vyhodnotily správní orgány. Soud tedy odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje, zejména na části týkající se nestandardních okolností (body 61 – 71), objektivních okolností (body 73 – 83) a nepřijetí rozumných opatření (body 84 – 100). K tomu soud dále připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), reprezentovanou zejména rozsudkem ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, podle něhož: „Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“. Žalobní námitka týkající se tvrzeného nedostatečného odůvodnění zapojení žalobce do podvodného řetězce a jeho vědomosti o podvodu není důvodná.
14. Pokud jde o judikaturu SDEU, konkrétně rozsudek Facet-Facet Trading, tuto námitku žalobce uplatnil již v odvolání, žalovaný ji vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to konkrétně, věcně, s přílehlavými argumenty, včetně poukazu na judikaturu NSS, která se touto problematikou přímo zabývala. Princip samotný pak žalovaný vysvětlil v bodech 49 – 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že i zde žalobce nijak v žalobě nereagoval na ucelenou argumentaci žalovaného, s níž se soud ztotožňuje a pro stručnost na ni odkazuje. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
15. Pokud jde o ekonomický smysl obchodních transakcí, soud především nesdílí žalobcův názor, že by jej správní orgány nemohly hodnotit – ekonomický smysl hraje důležitou roli při posuzování, zda šlo o aktivity s cílem ekonomického zisku či především o vytvoření prostoru pro podvod na DPH. I zde soud poukazuje na velmi zdařilé odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, který se touto problematikou zabýval podrobně a výstižně v bodech 78, 94 a 124, včetně odpovědi na žalobcův hypotetický příklad s obchodováním pouze v rámci Polska. Soud opět pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
16. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ostrava 10. srpna 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje